

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambles del mitj, 20
BARCELONA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre. 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico) 46 »
Estrangeros 48 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

LOS NOUS MUNICIPALS

--Vos sí municipal que podeu dir com aquell: "Vaya yo caliente y ríase la gente,...."

VASCONGATS Y ESPANYOLS.

Gobernar avuy dia es no deixar content á ningú.

Es donar l'ungla quan se demana el dit; donar lo dit quan se demana 'l bras; donar lo bras quan se demana tota la persona.

Pero entenémnos, aixó es governar al estil d' are.

Es una moda com la d' aquells barrets que no son de copa, ni son hongos; tenint una mica de cada cosa: barrets que per aixó no deixan de ser molt lletjos y de fer molt fástich.

Aquesta consideració 'ns inspira 'l projecte de abolició de fueros lligit en lo Senat pèl Sr. Cánovas.

Mirin la premsa de tots colors.

La lliberal está exasperada perque 'ls fueros no desapareixen.

La fuerista, ho está perque 'ls fueros no 's conservan tal com han estat fins are.

Los mateixos periódichs del govern callan, ó si parlan, fan al públich lo mateix efecte del malalt á qui l' hi fan pendre una medicina per forsa. La pren; pero fent ascos.

Lo govern estableix las quintas y 'l pago de las contribucions; pero contribucions y quintas podran satisfacerlas de la manera que tingan per convenient.

Es á dir, parlant ab plata:

Compran la conservació dels fueros pagant cada any uns quans homes ó 'l seu equivalent en diners y la contribució que 's determini.

D' aixó no n' están contents, perque está clar, lo pagar may dona gust.

Pero d' aixó tampoch n' está content lo país, perque, si poden cumplir aquets serveys en la forma que tingan per convenient, es lògich que se 'ls reconeix lo dret de tenir una organisació distinta de las demás provincias d' Espanya, es lògich que se 'ls deixarà tenir encare pontons y aduanas, diputacions y merindats y un clero absorvent, fanátich y amich d' emular sempre que puga al célebre capellá de Santa Cruz.

En resúmen: Uns quants millons més per l' Estat y uns quants soldats més per l' exércit, y 'ls mateixos fueros y las mateixas causas que han produhit la guerra civil y 'ls mateixos medis de sostenirla quan los passe per la boyna 'l renovar-la.

¿Es aixó lo que desitjava Espanya entera? ¿Es aixó lo que volian las mares de tanta juventut sacrificada inhumanament en aquellas montanyas?

Pero 'l govern fá mes. Lo govern, en son projecte, crea nous fueros, dintre dels fueros; nous privilegis dintre del privilegi.

Los liberals de las provincias vascongadas no haurán de pagar ni contribucions ni quintas.

Los pobles de aquellas provincias que més s' han distingit durant la guerra, gosarán dels mateixos beneficis.

Lo govern podrá aplicar aquestas exencions de la manera que cregui més convenient.

Tenim, donchs, una ley de castas, inaplicable y odiosa si s' aplica.

Molt es lo que han fet los liberals vascongados. Pero... ¿ho han fet per gust úni-

cament? No: ho han fet també per necessitat: ho han fet per defensar las sevas vidas é interessos: ho han fet, fins si 's vol, per sentiment.

Pero ¿no han obrat aixís mateix y moguts pels mateixos movils los liberals de Valencia, d' Aragó y de Catalunya?

Y ¿qué se 'ls dona als liberals de aquí que han vist saquejadas y cremadas sas casas, assassinats sos germans, perduts sos interessos?

¡Ah! Aquets que mirin com cada dia entran nous carlins emigrats de Fransa; aquets que contemplin com se realisa lo que va dir lo general Salamanca en plé Congrès, referent á las gangas que s' han donat als carlistas: aquets que paguin las contribucions corrents y atrassadas: aquets que donguin los seus fills sempre que hi haja quintas...: y un' altre cop que hi tornin.

¿Es aixó just? ¿Es siquiera convenient? ¿Es equitatiu?

Ja veurem los diputats d' Espanya com responen á totas aquestas preguntas, quan lo projecte del govern se discuteixi.

Ja veurem, si introduhirém un nou refran que diga:—Sigas vascongat y calat á jaure.—«Sigas espanyol y pénjat.

P. K.

La campanya artística del Liceo seguint sent una campanya mes fatigosa que la del Nort.

Ultimament ha suferit tres desgracias: *Martha, Norma y Faust*.

Quan sentiam á la senyora Volpini que cantaba la *cansó de la rosa*, de la ópera *Martha*, deyam nosaltres:—no hi ha rosa sense espinas. Y efectivament: las espinas eran los artistas tots que la acompanyavan. Senyor Tamagno: com més aném menos valém; vosté poseix un tresor, la seva veu, y si no l' emplea be, afegintli una bona escola de cant y un estudi un bon xich serio de l' art dramátich, en lloch d' aplausos y triunfos li espera un porvenir sembrat de contratemps y desenganys. Los demás artistas ho varen fer tant malament com varen saber.

La *Norma* no va poder ser mes *anormal*. Vegin si va ser dolenta, que ni 'ns ne volem ocupar.

¿Y qué dirém del *Faust*? Dirém que després del *Faust* del tenor *Capoul* se necessita un pit com un toro per esposarse á resistir la comparació. Lo tenor Giland, ó Gilandi, no es un tenor de *primo cartello*, y per aquest motiu se va trobar ab que 'l vestit li venia gran. Las comparacions solen ser odiosas, pero si ara 'l públich se troba que 'l *Faust* d' en Capoul es millor que 'l d' en Gilandi, la culpa no es ni de la Empresa del teatro Principal ni d' en Capoul tampoch. Lo senyor David no 'ns va agradar en lo paper de Mefistófeles, y ho sentim, perque es un artista que mereix las nostras simpatias, ab tot y trobar-se en lo periodo descendent.

La senyora Volpini no va ser la *Margarita* d' altres anys. Tal vegada la varen desanimar los demás companys de infortuní.

Y are dihent alló «*Post nubila Phœbus*» 'ns ocuparem del *Faust* del teatro Principal. Lo tenor *Capoul*, de fama tant justa com universal, es un tenor de mitj caràcter, de veu un si es no es ingrata, que canta á la perfecció, y que frasseja y diu maravillosament. Verdader artista, no 's cuyda d' imitar á ningú, y executa los seus papers com á n' ell li sembla que s' han de executar.

Aixó esplica que en lo paper de *Faust* no tothom l' admiri com nosaltres. Per

molts, lo *Faust* d' en Morini es lo prototipo de la creació de Goethe: per nosaltres lo *Faust* del il·lustrat autor aleman, es lo que executa 'l tenor Capoul. Un amor protegit per Mefistófeles, que 's proposa apassionar y seduhir á una cándida é ignocent doncella; de quan ensá ha sigut un amor pur y angelical?

A nosaltres nos va bastar sentir lo primer acte per endevinar en lo senyor Capoul un artista de primera, y la curta escena ab *Margarita* del segon acte, la romana del tercer, dita com may habíam sentit, y 'ls grans duos dels actes tercer y quint, nos varen confirmar en la nostra opinió.

Succehirá ab lo senyor Capoul lo que ab la célebre senyora Fricci. Al principi hi hagué qui posá en dubte son mèrit, per nosaltres evident, y s' ha despedit del públich fent furor, y deixantlo apassionat. Altre tant passarà ab lo tenor Capoul.

Lo senyor Uetam va fer un bon Mefistófeles y 's va fer aplaudir en la sortida, en l' aria de las creus, en la serenata y en la escena de la Catedral. Ben aplaudit.

Igualment obtingueren aplausos la senyora Singer, qui cantá be la cansó del rey de Thule, 'l duo del acte quint, y 'l senyor Bocolini que va interpretar molt be lo paper de *Valentin*.

LO MANXAIRE.

¿Voléu veure lo manxaire?
Tot lo dia á la fornal,
Negres mans y negre cara,
Ma á la corda y estirant,
Inquieta á la quitxalla,
Tè aborrit á mitj vehinat,
Ja l' hi diuen lo dimoni
Per lo qu' es endiabat.
Tafaner, no n' hi ha un altre,
Mal parlet, cap mes n' hi ha,
Y aixó que del matí al vespre
Lo veuréu manxant! manxant!

Si l' envian may, no torna:
Ja es segú que 'l trovarán,
Jugant a baldufa ó balas
Pèls carrers ab los companys,
Jo l' hi vist dur d' una orella
Per l' amo cap al trevall,
Mes los cops res en ell poden,
Es masell, no se 'n sent pas!
Tant bon punt te mà á la corda,
Ja 'l temiu igual que avans,
Y aixó que del matí al vespre
Lo veuréu manxant! manxant!

Los fadrins d' allá hont trevalla
Tots li tenen l' ull posat:
Los vuyda las paques llas
Y se 'ls menja l' esmorsá.
Prou rep drop y clatelladas,
Prou son pare no 'l plany pas,
Mes per xó may escarmenta,
Si ans ne feya, mes ne fá.
May per res baixa la vista,
Cap com ell tan descarat,
Y aixó que del matí al vespre
Lo veuréu manxant! manxant!

L' amenassen ab tancar-lo,
Diuen que l' embarcarán,
Per ell es com si diguessen
Que vé alguna festa anyal.
Lo diumenge á las pedradas,
Lo dilluns cap envenat,
Lo dimars, murri com sempre
Barrinant quina 'n farà.
Tot seguit pert l' alegría,
No sabent ahont pot fer mal.
Y aixó que del matí al vespre
Lo veuréu manxant! manxant!

Si algun dia hi ha sentència
 Li dú son pare á ensenyar,
 Y li compra lo romanso
 Per servirli de mirall.
 Aquet pare que voldria,
 Lo seu fill tant bó y honrat
 No li ensenya la dressera
 Que encamina al ciudadá.
 Quant pares tenen la culpa
 Si sos fills son ignorants!
 Ignorancia fuig! Manxaire
 Obra 'ls ulls y mira avant.

Ja veurém si hi haurá verdadera energia.
 Ja veurém ahont aniran á parar los defraudadors.

Escoltin si son servits.
 Diu la *Correspondencia de España* del dia 18 d'aquet mes:
 «La existencia del Tesor del Estat en 1.º de Maig, era:
 En numerari. . . . . 71.605,428'84 duros.
 En papé. . . . . 5.161,186'41 . . . . .
 En depósit. . . . . 33.645,000 . . . . .
 Total. . . . . 116.411,615'22 duros.

La deuda pública, ha sufert una disminució de 2.781,181'00 duros durant lo mes de Abril últim. ¡Pobre deuda, com sofreix!
 ¡May dirian ahont ha succehit aixó?—En los Estats Units, a tan gran escala, ¡Quina colla de gats! Se coneix que no s'entenen.

Ja no tenim alcalde al marqués de Ciutadilla.
 Ja 'u es lo Sr. D. Manuel Girona.
 Aquí tenen una altra proba de que 'l *din* desbanca al *don*. ¡A quins temps hem arribat, Déu meu!

Las ruinas del real palacio s' aguantan mes tiesas que un armat.
 Prou l' ajuntament dona ordres y mana que 's compleixin ab l' espay de 48 horas.
 Las ordres lo vent se las endú y las ruinas se quedan.
 S' ha trobat un ajuntament de real ordre ab un real palacio, y la *realitat* que 'n resulta, es molt desconsoladora.

Bèn freda, per cert, ha sigut la discussió de la Constitució.
 Los diputats de la majoria han demostrat la poderosa eloqüencia. . . . . dels vots.
 Però lo demés, deixant apart alguns discursos de oposició, los anys del Congrés guardarán bèn pocas joyas de una discussió tan trascendental.

CONSONANTS ENRAVESATS.

MORT DE LA ALCALDIA.

¡Aleluya, canta 'l cor!
 l' anarquia avuy te 's:
 ja 'l govern será mes st,
 mes lliuent y mes bo qu' or.
 La sort qu' era tan avara
 avuy ens porta 'l Perú.
 Hem guanyat un cent per hu,
 comparant l' abans ab ara.
 Cada hu juntant se ven
 á la pública, que canti:
 ataa hi va á la font 'l cantó,
 que 's ed á rompre. » Ja ho sabem.
 Però ¡ay! que s' ha romput
 com una ampolla de rom
 corruptut, que quant se romp,
 fá pudó, porque 'l rom put.
 Axis fan pudó las obras
 del Alcalde qu' ha sortit;
 y ens en ha tant assurtit;
 que n' hi ha massa de las sobras.
 Com que crech, que no podent
 ell sufrirla ni estar bé,
 se 'n ha anat. Mes com li ed
 del sen cor brut y pudent,
 Tant es que 's quedi com qu' isca,
 qu' acompanyat y tot sol,
 tant si plou, com si fa sol,
 sentirá pudó de quisca.
 Lo mal es que 'ls mals y danys,
 qu' ha causat á mes de vuit,
 els haurá deixat un vivit,
 que ho será una pila d' anys.

A lo menos sè qu' á mí,
 no vol donarme á *re curs*
 de la quinta, y que 'l *recurs*
 no pogués fer bon camí,
 M' ha estat causa que quedés
 defraudat de lo que daba,
 sabent bé que no quedaba
 redimit ab lo que des.

Y m' ha deixat un capdell
 mes embolicat que cap,
 y un enredo y mal de cap,
 que no 'l treu ell ni cap d' ell.
 Que se 'n vagi a donar vol,
 y allí dalt d' alguna serra
 que 's governi sol. Si s' erra,
 busqui amparo allí, si val.
 Que, si sab bé l' am parar,
 y ho demana á Sant Antoni,
 no será 'l seu Sant tant toni,
 que no 'l sábiga amparar.
 Aquí no. Y, si Déu me creu,
 antes ell no será 'l qu' era,
 ja la vara será quera,
 y per mí hi pot fer la creu.
 Que per durla malament
 com ha fet, y ferho sol,
 ja se 'n pot anar tot sol.
 Déu lo guard de mal. Amen.

N. P.

REPICHS

Un periódich madrilenyo recorda la época en que 's perseguia per herejes als que conservaban en son poder exemplars de *El si de las niñas* y de *La vida es sueño*.
 En aquesta época debian estar en vaga los promesosos de las niñas.
 Perqué aixó de no voluer *Si de las niñas* ni sueños, que volen que 'ls digan.

Segons noticias de Londres, lo general Cabrera se troba molt delicat de salut ab motiu de haver-seli obert algunas de sas feridas.
 En lo mateix estat se troba la pobre Espanya.

Segons cartas de Filipinas, en Manila se ha suicidat un indio que tenia 109 anys de edat.
 Casi ja tenia rahó.
 Aquí no tenim tanta paciencia.

A un foraster que vá concorre á la popular romeria de San Isidro en Madrit, se l' hi van fondre 14 onzas d' or en la butxaca.
 Vetaquí un miracle.

En lo monastir de Porta Leona, (Roma) una criada ha anat á punyalada ab las monjas, ferint-ne dugas.
 ¡Dugas! ¡senten, dugas!
 ¡Que se le dent! ¡Que se le dent!

Ha sigut tancat á las presons de Valencia lo gefe de la societat de estafas titulada «La Nazarena.»
 Diu que quan lo duyan pres anava dihent:—Així t' amò s' hi vá veure Jesús de Nazaret.

Los dos caps de lleó que hi ha á la casa-correus, sembla que fent ganyotas se burlin de los que van allá á tirar cartas, com volentlos dir:
 —Ja 'us hem ben divertit al fervos venir aquí dalt, ¡má noy com suas!

Encarreguem als municipals que estigan de punt per aprop de la casa-correus, que encara que 'l temps se presenti calurós y vejin aquellas bestias ab la boca oberta no 'ls hi dongan la bola.
 Seria una llástima que 's morissin.

BATALLADAS

Un diari de Zaragoza excita al Govern á que enageni 'ls bens de propis y corporacions eclesiásticas que existeixen en las Provincias Vascongadas y Navarra, dels quals pot obtenir alguns cents de milions.
 Abundem ab las mateixas ideass: ¡vaya, jo hu crech!

Fá dias que s' ocupan los periódichs ministerials del establiment de un estudi de Hisienda per l' ingrés en la carrera económica del Estat.
 Home, pot ser aixís quan un arribés á ser ministre ho faria millor.

A consecuencia de la elecció de Montforte, se están instruhint 16 causas criminales, y han sigut processats tots ó la majoria dels arcaldes del districte.
 ¡Pobre gent! ¡Oh ignorancia personificada! ¡Oh dignes descendents del Alcalde del Pastorets!

Diu un diari de Madrit:
 Lo temple de Sant Tomás amenassa ruina.
 Aquesta iglesia que ja 'l sigle passat va desplomarse aplastant á la gent que hi havia dins, fá pochs anys que va ser víctima de un incendi.
 Una idea: Jo la deixaria estar y la donaria als carlistas porque hi anessin á conspirar.

Aquest dia un individno acompanyat de la seva dona se 'n anava tot tranquil á ficar lo cap á una de las bocas dels lleons del correu.
 —¿Qué aneu á fer? un senyor li pregunta.
 —Home, me han dit que aixó era la sucursal de Nuria y que aquell que no pot tenir familia, ficant lo cap dintre aquesta olla al cap del any ne té.

Un forner rus ha inventat la fabricació de un pá sense farina.
 Los mestres d' estudi de la Russia están d' enhorabona.
 Are podrán menjar.
 Diuhem que 'ls d' aquí á Espanya se n' hi van tots.

Se parla de grans descubriments d' estafas y fraus que s' han comés á Cuba.
 Se parlad' empleats detinguts, defortunas embargadas, de diversas midas presas per las autoritats contra 'ls empleats que las han fetas.

En un poble de fora:
-Com aném mossen Anton?
-Bè per are. Ola, are que hi penso: Joan tinch que parlarvos de un'altra cosa.

-Ja tenim Constitució.
-¿Robusta o debíl?
-Ja veurá: aixó ho ha de fer lo tractament.

Fá cosa de un mes que ls diaris diuhen sempre lo mateix.
Bolsin: consolidado 13'50-13'49-13'40-13'36-13'05-13'20.
Es á dir 13 son 13.
L' actual situació s' coneix qu' es una dona.
Y que tè punts.

En un estanch:
S' hi presenta una criada y diu: -Fassi 'l favor de donarme un llibret de palla d' escudella.
-¿Com diu? fá l' estancher.
-D' escudella, si senyor, d' alló que 's menja primer que la carn d' olla.

La noya volia dir de palla d' arrós. (Histórich).
Y diu lo Papa:
«La votació de la base 11.ª de constitució espanyola, ha separat lo grá de la palla.»

Ab unas quantas garrofas de las que van produhir los ojalateros carlins, durant la guerra civil y aquesta palla ¡quin pinso pèls neost!

Lo Sr. Girona es arcalde.
Ab franquesa senyors ¿No podian haverlo fet arcalde de Girona y no d' aquí?

De Girona se 'n diu la immortal ciutat.
Ja veurán com á pesar d' aixó l' arcalde Girona no será un arcalde immortal.

Ja 'u saben?
L' ex-bisbe Caixal s' ha fet republicá.
-¿Com? dirán vostés ¿Que 't pensas que vinch de la vall d' Andorra?
Y jo 'ls diré:
-No venen de la vall d' Andorra; pero en Caixal se n' hi vá.

CANTARELLAS.

Ets Elvira tan graciosa, que es ta gracia sens igual: mira, jo ja 't busco un siti... ¿Vols ana' a la Plassa Real?

B. B.

Una simpatia dolsa per tú, nena, n' hi sentit; pero á copia de dolsura n' hi sorit al últim tip!

P. T.

A la Rambla un pillastre yá per robar un rellotje á un senyor.
Aquest l' atrapa ab la má á la butxaca de la ermillá.

-Ola! ¿qué buscas per aquí? exclama.
-Ay, dispensi tartamudeja 'l pillastre: anava á veure quina hora es.

-Guapo, noy: are vaig á dirtho.
Y enarbolant lo bastó-Una, dugas, tres... exclama, medint las paraulas á garrotadas.

-Ja 'u sè, ja 'u sè, exclama 'l garrotejat. Son las dotze, son las dotze.

-¿Com las dotze?... No: 'l mèu rellotje toca fins que ha acabat la corda... Vuit... deu... vint... trenta...

-Ay... ay... ay...

-Vaja, prou. Y mira, per si un' altra vegada se t' ocorra saber l' hora, tén present que 'l rellotje es de repetició.

Anava un borrajó pèl carrer. Era cap-al-tart y 's quedá embobiscat davant de un fanal.

De prompte veu que un senyor s' atansa cap á n' ellas.

-Mestre, pregunta ¿sabiau dirme si aixó es la llum?

Y l' interpelat contesta:

-Perdonéu, bon home. Soch feraster.

EPICRAMAS

Ja tinch un péu á la fossa, deya sempre 'l vell Bernat, y á fé que no s' enganyava puig tenia un péu tallat.

P. M.

Un jove que encar no feya dos mesos qu' era casat, entre alegre y estufat, menjo pa de bodas deya.

Aixó ho va sentí en Teodore y-Embustero-l' hi digué, que 'l comprava ta mullé, ¿Sabs hont? A la Espiga de oro.

A. S. LL.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN L'

ÚLTIM NÚMERO.

- 1. CÁLCUL ARITMÉTICH.-Hi havia 15 costellás.
2. ANAGRAMA.-Pera-Pare-Rapé.
3. XARADA 1.ª-Sa-bi-du-rí-a:
4. ID. 2.ª-Pres-se-h.
5. ENDEVINALLA.-Vela.
6. GEROLÍFICH.-Entre diputats y ministros hi há rahons.

Han endevinat tolas las solucions Ralip: las 1, 2, 3, 5 y 6 Valentí Julivert y Sipari: las 1, 2, 3, 4 y 6 Dos tranquils: las 1, 2, 3 y 4 Trallag: las 1, 2, 3 y 5 Tants caps tants barrets: las 1, 2, 3, y 6 Carmel-lo y Pau Potas: las 1, 2 y 3 R. de Chella, Estripa quentos y Serra y Fontanals. las 2, 3 y 6 Deuhet de Reus: las 1, 3 y 5 Marqués de las tres gracias: las 2, 3 y 4 Dos fills de Reus: las 3 y 5 Khalumeth, Dugas estisoras, Oliva hermosa, Oliva, A Casals, A. del Carme y P del Carré del Corral: las 1 y 3 Very-well, y Rasca Clatells: las 2 y 3 Un ou ferrat: las 3 y 4 Monjetas Cuitas: la 1 no mes F. Ferrer, Trallag, F. Pistrachs y Dies iræ: no mes que la 5 Una taula sense pá y Quimet y Antonieta y finalment la 3 tant sols Un marit que porta banyas.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Sipari, Pau Potas, Ralip, Mariano Cadenet, Valentí Julivert, Un novici y Snak.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen.

Ciudadá: J. de F.: Ja 'u sab: l' home que 's'

oculta ab pseudónim ó ab inicials per dirigir insults es un cobart y un miserable.-Pericó Matallassé: Hi anirá l' epigrama: lo demés no es bèn bé del género de la Campana.-F. F. Esta bè: s' insertará. Dos Salamanquins: Idem: idem: lo càlcul.-Tripi-joch: lo llibre que 'ns demana no 'l tenim: está agotat.-Boixompifaig: En un periódich com la Campana 's fá lo que 's pot y no lo que 's vol: crech que voste 'ns compendrà. Hi ha mes dias que llangonissas.-T. D. y C. de la Mola: ¿Qu' es diu Modest voste? Si per cas no 's coneix gayre. La senmana passada l' original seu va arribar tart; pero no 's cregui, no feya cap falta, perque no serveix.-Ciutadans P. B. Borna, Un fragatí, P. B., Mariano Pica-tatxas, Un fill de Blanes, R. Picolis, Ortniv, V. Julivert, Oliva hermosa, Llus de Lleyda, Canons y Perdis, Ell mateix, Joaquim y Antonia, Un arrapnent, Tocinayre, Bonafont, D. Capdellá, Garranyich Garranyach, Un de l' olla, A. Elorrio, C. de la B., Cap de bou, Taula sense pa, Monjetas Cuitas, Rasca clatells, Marqués de las tres gracias, Deuhet de Reus, Trallag, Dos tranquils, Snak y Sipari: Ab franquesa, lo que 'ns envian no val la pena.-Avi reganyós: Ja hi vá alguna cosa.-Cabecilla Gelabert: ¿Que 'ns esplicará qui paga? Y segons qui pagui ¿está disposat á respondre de la noticia? -Escanyavicularis: Voste tè facilitat: fassi altres cosas: aquestas son algo grassonas.-Dos tes y un café: Una mica de paciència que tothom tindrà 'l seu dia.-Mariano Cadenet: Hi anirá 'l problema. Ralip: Consti que la xarada primera del número anterior era de voste; y que únicament per descuit no va posarse 'l nom -Serra y Fontanals: Insertarem lo problema.

SINONIMIA Y FUGA DE VOCALS.

(LA SOLUCIÓ VE EN VERS.)
.n. nt. l. t. t. n. d.
.n. d. n. pr. m. . t. t.
d. . . -J. n. m. n. j. r. .
c. c. t. t. s. t. n.
l. s. d. n. rs. q. 'h. h. . l. t. t.

XIQUET DE VALLS.

PREGUNTAS ZOOLOGICAS.

- 1.ª ¿Quin es l' insecte que aixís que naix ja té un mes?
2.ª ¿Quin es lo peix que partit ab cuidao pot transformarse en os, gat, gall y gos?

UN ESQUERSA.

TORTURA CEREBRAL.

¿Quin es lo poble de Catalunya tant aficionat al vert que sempre 'l porta a sobre?

LL. CRESTAS.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Deya una beata á la Verge del Carme:
-Si 'm dúpliquén lo diner, per cada vegada que 'n féu vos donaré tres unsas. Vá escollir la Verge las súplicas de la beata, y tres vegadas consecutivas l' hi duplica 'l diner, despres de lo qual quedá la beata sense un quarto. Se preguntá: ¿Quán diner tenia avants de las súplicas?

UN QUE NO MENJA.

XARADA

Lo tot d' aquesta xarada es lo nom de ma querida y de ma prenda estimada, (sinó qu' es tres repetida), lo dos l' hi agrada bastant y més que aixó dos primé, puig que tot lo dia están escalfantse en lo brasé.

UN COMERCIANT DE MENTIDAS.

ENDEVINALLA.

Corro sense tenir camas estantme al llit ajegut, y mato al qui ab mi s' abraça si me l' hi poso al damunt. Si ab aixó no m' endevinas dispénsam, noy, ets un ruc.

SENYÓ CORRIPIAS.

(Las solucions en lo pròxim número.)

Imp. de «La Renaixensa».-Porta-Ferrisa, 18, baixos.

Lopez, Editor.-Rambla del Mitj